

[Albrechtsen]

forsvarsministeren, gå med til, at man orienterer forsvarsudvalget, giver forsvarsudvalget en detaljeret oversigt over, hvad det er, der foregår, således at dog i det mindste forsvarsudvalget kunne have en chance for at tage stilling til det, inden det foreligger som et faktum, at der er indgået aftaler?

Forsvarsministeren (Engell):

Ja, det er jo meget smigrende at blive kaldt statsminister, men jeg går ud fra, at spørgsmålet er stillet til mig.

Jeg skal blot for en ordens skyld sige, at vi har lagt og stadig lægger vægt på en så vid åbenhed på dette område som muligt, men jeg er sikker på, at spørgeren også vil have forståelse for, at der må være felter, hvor vi ikke kan vise en sådan åbenhed, fordi vi bevæger os ind i klassificeret materiale.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 193

7) Til *forsvarsministeren* af:

Pelle Voigt (SF):

»Findes der i Danmarks medlemskab af NATO eller gennem andre aftaler nogen som helst bindinger, der forhindrer Danmark i suverænt at sige et endeligt nej til atomvåben på dansk område i både krigs-, krise- og fredstid, såfremt et flertal i folketinget ønsker det?«

Forsvarsministeren (Engell):

Jeg forstår hr. Pelle Voigts spørgsmål således, at han ønsker svar på, hvorvidt der er hindringer af juridisk art for, at Danmark siger nej til atomvåben på vort territorium i krigs-, krise- og fredstid.

Det mener jeg ikke at der er. Hverken vores underskrift på selve den nordatlantiske traktat eller senere aftaler eller deltagelse i fælles NATO-beslutninger beskærer Danmarks suveræne handlefrihed. Noget andet er, at en generel holdning som den, der afspejler sig i spørgsmålet, må antages at ville få indgribende konsekvenser for arten og omfanget af vores deltagelse i NATOs virksomhed, bl.a. vedrørende det integrerede militære samarbejde i NATO.

Nu er det klart, at her i folketingets spørgetid er der ikke tidsmæssige rammer til at

redegøre nærmere for de overvejelser og de synspunkter, som spørgsmålet rejser, men det regner jeg med at der bliver lejlighed til i forbindelse med den forespørgsel, som er anmeldt af bl.a. spørgeren, og som er fastsat, så vidt jeg forstår, til den 15. marts.

Pelle Voigt (SF):

Jeg synes, det var et godt og prisværdigt klart svar for så vidt angår det juridiske aspekt af sagen, men jeg vil da gerne spørge, når der tales om andre aftaler i mit spørgsmål, om der omkring NATOs strategi eller Danmarks deltagelse i planlægningen af NATOs strategi kan påføres Danmark eller er påført Danmark bindinger til i en given situation at modtage atomvåben, eller om der igennem Danmarks forstærkningspolitik er påført bindinger til at modtage atomvåben, altså om vi suverænt kan træffe en beslutning om at sige nej til atomvåben under alle omstændigheder, eller vi ikke kan.

Og så kunne jeg godt tænke mig, om ministeren kunne give et ganske kort bud på, hvad der lå i begrebet »vidtgribende virkninger« på Danmarks deltagelse i det integrerede militære samarbejde. Vi har jo i forvejen, både i Danmark og Norge, underlagt os visse begrænsninger med hensyn til både deponering af atomvåben, tilførsel af fremmede tropper og tilførsel af atomvåben.

Hvad skiller så egentlig kvalitativt fra de begrænsninger, vi har i øjeblikket, og til det at gå et skridt videre, altså ikke blot kvantitativt, men også kvalitativt? Er der noget i vores NATO-forpligtelser, der forhindrer os i at tage et sådant endeligt skridt at sige nej til atomvåben?

Thoft (SF):

Hvis regeringen i en krise- eller krigssituation beslutter, at de danske styrker skal overgå til NATO-kommando – det, der hedder Combaltap – hvilken myndighed kan da give bindende ordrer til det danske militær om operationer og udrustninger, f.eks. også hvilke våben der skal anvendes? Og er det ikke korrekt, at chefen for enhedskommandoen, altså Baltap, som er dansk officer, i en situation, hvor regeringen har besluttet, at danske styrker skal overgå til NATO-kommando, dermed i teorien har kommando over styrker i Slesvig-Holsten, der er udrustet med atom-